

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/83/2018
Identifikačné číslo spisu: 1517010244
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1517010244.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom 20. marca 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. I., pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2018, sp. zn. 4 To/33/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 10. januára 2018 sp. zn. 1T/32/2017, uznal obvineného W. I. za vinného z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 4. januára 2017 v čase asi o 15:25 hod na Pifflovej ulici v Bratislave, počas kontroly príslušníkmi Policajného zboru uviedol, že má pri sebe omamné látky a policajtom dobrovoľne vydal priehľadné plastové vrečko s obsahom zelenej sušenej rastliny, o ktorej uviedol, že sa jedná o marihuanu a druhé plastové vrečko s bielou kryštalickou látkou, o ktorej uviedol, že sa jedná o pervitín, následne expertíznym skúmaním Kriminalisticko expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“) v Bratislave bolo zistené, že jedno plastové vrečko obsahovalo 449 mg rastliny konope, s priemernou koncentráciou 14,8 % hmotnostných THC a druhé plastové vrečko obsahovalo 755 mg kryštalického materiálu s priemernou koncentráciou 71,3% hmotnostných metamfetamín, čo zodpovedá siedmim bežným jednotlivým dávkam drogy - pervitínu, pričom metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 139/1998 Z. z.“) zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm.

m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona súd mu výkon trestu podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 74 ods. 1 Trestného zákona súd mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd druhého stupňa“) na podklade odvolania podaného prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „prokurátor“) v neprospech obvineného uznesením z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 odvolanie prokurátora zamietol (§ 319 Trestného poriadku).

Proti rozsudku súdu druhého stupňa podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky JUDr. Jaromíra Čížnára z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

V dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje s právnym záverom súdu druhého stupňa vo vzťahu k posúdeniu rozsahu trestnej činnosti obvineného W. I.. Primárne poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) týkajúcu sa drogovej trestnej činnosti.

Konkrétne svoj právny názor opiera o stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 58/2017 (uznesenie najvyššieho súdu 25. apríla 2017, sp. zn. 2Tdo/53/2016), v zmysle ktorého sa za prechovávanie drogy považuje aj prechovávanie takeého množstva drogy, ktoré síce nezodpovedá hmotnostne ani jednej obvykle jednorazovej dávke drogy, pokiaľ však zaistené množstvo materiálu je z hľadiska obsahu účinnej látky schopné ovplyvniť nepriaznivo psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie. Preto smerodajným pre posúdenie toho, či sa v konkrétnom prípade jedná o omamnú alebo psychotropnú látku je obsah účinnej látky v zaistenom materiáli, nakoľko práve účinná látka obsiahnutá v konkrétnej omamnej alebo psychotropnej látke je tou, ktorá nepriaznivo pôsobí na človeka a je príčinou nepriaznivých účinkov drogy. S poukazom na toto konštatovanie dovolateľ zastáva názor, že v prípade stanovenia rozsahu trestného činu drogovej povahy, resp. stanovenia počtu jednotlivých dávok je smerodajná nielen hmotnosť zaisteného materiálu, ale aj obsah účinnej látky v samotnej droge. Rozsah predmetnej trestnej činnosti preto nemožno posudzovať len na základe hmotnosti zaisteného materiálu, ale je potrebné posudzovať ju v konsenze aj s určením obsahu účinnej látky v zaistenom materiáli.

Ďalším rozhodnutím najvyššieho súdu, o ktoré dovolateľ opiera svoj právny názor, je uznesenie z 20. apríla 2017, sp. zn. 5Tdo/18/2017, z ktorého vyplýva, že pojem obvykle jednorazová dávka nie je Trestným zákonom presne stanovená, avšak z judikatúry vyplýva, že ide o dávku v množstve ovplyvňujúcom psychiku, ovládacie a rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie v dôsledku jej užitia. Vzhľadom k tomu, že každá droga má inú koncentráciu účinnej látky a iný vplyv na rôznych konzumentov, je nutné stanoviť obvykle jednorazovú dávku pre jednotlivé prípady samostatne.

S poukazom na rozsudok najvyššieho súdu z 30. marca 2016, sp. zn. 6Tdo/66/2015 dovolateľ tiež poukazuje na súdnou praxou prijatý záver, že obvyklú jednorazovú dávku drogy na použitie pre osobnú spotrebu možno definovať ako jednu takúto priemernú dávku užívateľa v množstve ovplyvňujúcom jeho psychiku, ovládanie alebo rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie po jej užití bez toho, aby došlo k vážnemu ohrozeniu zdravia alebo života takéhoto užívateľa drogy. To, či konkrétne zaistené množstvo omamnej alebo psychotropnej látky je schopné ovplyvniť psychiku alebo správanie konzumenta záleží predovšetkým od obsahu účinnej látky v konkrétnej droge.

Ďalej dovolateľ poukazuje na rozhodnutie č. 87 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu č. 7/2015, podľa ktorého sa „obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer“. Vo vzťahu k tomuto

rozhodnutiu dovolateľ dáva do pozornosti, že práve s poukazom na toto rozhodnutie súd druhého stupňa dospel k záveru, že práve tento právny záver najvyššieho súdu vylučuje určovanie rozsahu drogovej trestnej činnosti tak, ako to realizuje KÉU PZ. Podľa dovolateľa však v posudzovanej trestnej veci KÉU PZ v znaleckom posudku zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo zaistená droga zodpovedá množstvu dávok stanovených znaleckým dokazovaním a to práve na základe množstva zaistenej látky a množstva účinnej látky, ktoré je schopné ovplyvniť psychiku človeka. Tento odborný záver znaleckého ústavu zapísaného v zozname znaleckých inštitúcií nemôže byť nahradený len voľnou úvahou súdu o tom, že zaistené množstvo drogy zodpovedá siedmim dávkam, resp. že za jednu bežnú dávku sa považuje množstvo 100 mg drogy, pričom tento rozsah nebol súdom druhého stupňa nijakým spôsobom vysvetlený. Dovolateľ si zároveň uvedomuje, že pojem obvykle jednorazovej dávky je pojmom právnym a preto tento nie je oprávnený vykladať znalecký ústav, avšak na druhej strane samotný KÉU PZ tak, ako to uviedol aj vo svojom znaleckom posudku v danej veci, neurčuje množstvo, ktoré zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy určenej pre konkrétneho užívateľa s prihliadnutím na stav jeho fyzickej a psychickej dispozície a závislosti. KÉU PZ len objektívne vyjadruje bežnú jednotlivú dávku drogy ako množstvo účinnej látky, ktoré si bežný užívateľ aplikuje jednorazovo a ktorá je spôsobilá ovplyvniť jeho psychiku. V znaleckom posudku KÉU PZ zároveň uvádza, s akými limitmi sa pri posudzovaní jednotlivých dávok drogy dá v priemere pracovať a uvažovať.

Pojem obvykle jednorazovej dávky je potrebné posudzovať ako objektívne kritérium. Pri posudzovaní tohto pojmu aj v zmysle ustálenej judikatúry je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu ku konkrétnemu páchatelovi bez ohľadu na stupeň jeho závislosti (2Tdo/56/2014).

S poukazom na vyššie uvedenú judikatúru najvyššieho súdu, má dovolateľ za to, že nemožno považovať konštatovanie o určení rozsahu len na základe hmotnosti za správne.

Pokiaľ krajský súd poukazoval na viaceré svoje rozhodnutia, ktoré majú tvoriť súdnu prax práve v oblasti stanovenia rozsahu drogovej trestnej činnosti na základe hmotnostného kritéria, obsah týchto rozhodnutí, predovšetkým teda stanovenie kritéria hmotnosti v prípade marihuany (500 mg) a metamfetamínu, resp. pervitínu (100 mg), nie sú podľa názoru dovolateľa v týchto rozhodnutiach podložené žiadnymi odbornými informáciami, ani skúsenosťami z drogovej oblasti, resp. skúmania drogovej problematiky. Z rozhodnutia súdu druhého stupňa nie je teda zrejmé, na základe čoho stanovil hodnotu ako hmotnostné kritérium práve pre tieto dva druhy drog.

Vzhľadom na uvedené nemožno považovať rozhodnutie oboch súdov nižšej inštancie vo vzťahu k stanoveniu počtu jednorazových dávok zaistenej drogy - metamfetamínu a s tým súvisiacej právnej kvalifikácie protiprávneho konania obvineného W. I. ako prečinu podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, za zákonné s ohľadom na porušenie ustanovení § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona, § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku v prospech obvineného. Je preto namieste konštatovať, že uznesením súdu druhého stupňa z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa z 10. januára 2018, sp. zn. 1T/32/2017, bol porušený zákon vo vyššie uvedených ustanoveniach a teda je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolateľ preto navrhuje, aby najvyšší súd 1/ podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením súdu druhého stupňa z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, § 2 ods. 10 ods. 12 Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku, v prospech obvineného W. I.; 2/ podľa ustanovenia § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie súdu druhého stupňa z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; 3/ podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku súdu druhého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „prokurátor“) sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu zo 4. decembra 2018 plne stotožnil s právnymi argumentmi a návrhom dovolateľa. Dôvody

podaného dovolania vo svojej podstate korešpondujú s dôvodmi prezentovanými v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/32/2017, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, ktoré aj prokurátor považuje za argumentačne nie dostatočne presvedčivé, a aj z toho dôvodu iniciovali podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Obhajca obvineného JUDr. Martin Gajer vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu doručenému okresnému súdu 8. januára 2019 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava záverov, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Nesúhlasí s navrhnutou právnou kvalifikáciou skutku uvedenou dovolateľom v dovolaní. Pokiaľ ide o otázku samotného trestu, podľa jeho názoru je nezmyslom zatvárať do väzníc drobných konzumentov drog, najmä tých, ktorí sa snažia vrátiť do normálneho života. Vzhľadom na uvedené žiada, aby dovolanie ministra spravodlivosti SR dovolací súd podľa § 392 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd (§ 377 Trestného poriadku) po preskúmaní veci zistil, že dôvody dovolania proti napadnutému rozhodnutiu nie sú preukázané (§ 392 ods. 1 Trestného poriadku). Dovolanie bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 1) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, 2, 3 Trestného poriadku), spĺňa podmienky uvedené v § 372 ods. 1 a § 373 ods. 2, 5 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, nie je dôvod na postup podľa § 382 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí splnomocnený zástupca dovolateľa (ministra spravodlivosti Slovenskej republiky) zotrval na podanom dovolaní.

V zmysle § 384 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené. Dovolateľ v dovolaní označil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Dovolateľ v podanom dovolaní konkrétne namieta, že súdy nižších stupňov nesprávne posúdili konanie obvineného W. I., keď ho právne kvalifikovali ako prečin nedovolenej výroby omamnej a psychotropnej látky, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, hoci malo byť posúdené ako trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona.

V predmetnej veci už súd druhého stupňa rozhodoval vydaním uznesenia zo 7. novembra 2017, sp. zn. 4To/115/2017, keď postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil oslobodzujúci rozsudok súdu prvého stupňa z 10. mája 2017, sp. zn. 1T/32/2017 a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom zrušenia bola skutočnosť, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, že zaistená omamná a psychotropná látka bola získaná príslušníkmi PZ nezákonným spôsobom. Súd druhého stupňa sa s týmto názorom nestotožnil.

Z odôvodnenia uznesenia súdu druhého stupňa z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 je zrejmé, že sa nestotožnil s názormi prokurátora. Prokurátor si len nekriticky osvojil závery znaleckého dokazovania KEÚ PZ a to aj napriek tomu, že aplikačná prax súdov už dlhodobo odmieta a kritizuje stanovovanie obvykle jednorazovej dávky drogy spôsobom, aký využíva v rámci znaleckého dokazovania KEÚ PZ. Pojem obvykle jednorazovej dávky drogy je pojmom právnym a KEÚ PZ ako znalecký ústav nie je kompetentný definovať, či vykladať právne pojmy. Pri určovaní obvykle jednorazovej dávky drogy je

nutné vždy postupovať podľa hmotnostného kritéria a nie podľa obsahu účinnej látky ovplyvňujúcej kvalitu a účinok drogy. Súd druhého stupňa mal za to, že prechovávanie 755 mg pervitínu zodpovedá z hmotnostného hľadiska k sedem a pol obvykle jednorazovej dávke drogy a 449 mg marihuany zodpovedá k najviac jednej obvykle jednorazovej dávke drogy.

Súd prvého stupňa v rozsudku z 10. januára 2018, sp. zn. 1T/32/2017 upravil skutkovú vetu spôsobom, že: „jedno plastové vrečko obsahovalo 449 mg rastliny konope, s priemernou koncentráciou 14,8 % hmotnostných THC a druhé plastové vrečko obsahovalo 755 mg kryštalického materiálu s priemernou koncentráciou 71,3 % hmotnostných metamfetamínu, čo zodpovedá siedmim bežným jednotlivým dávkam drogy - pervitínu..." oproti obžalobe, kde sa uvádza, že uvedené množstvo zodpovedá 13-54 bežným jednotlivým dávkam drogy - pervitínu.

Dovolaateľ namietal, že sudy nižšej inštancie nevysvetlili, na základe čoho dospeli k tomuto záveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uvádza:

Právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) v rozsudku súdu prvého stupňa a uznesení druhostupňového súdu. Nie sú dané žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, či zánik trestnosti činu ani chyby pri uložení trestu. Preto je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku a so zreteľom na to nemohol najvyšší súd rozhodnúť inak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

K odôvodneniu rozhodnutia súdu druhého stupňa dovolací súd nad rámec jeho odôvodnenia dopĺňa:

Trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi je zaradený v I. hlave 3. diely osobitnej časti Trestného zákona s označením „Trestné činy ohrozujúce život alebo zdravie". Do tejto kategórie patria tie trestné činy, ktorých ohrozenie života alebo zdravia človeka je jediným primárnym objektom. Z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu preto stačí samotné ohrozenie života alebo zdravia.

Podľa § 2 zákona č. 139/1998 Z. z. omamné látky sú také látky, vyvolávajúce návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú zmenami správania sa so závažným zdravotným a psychosociálnym následkom, na ktoré sa vzťahuje medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná. Psychotropné látky sú látky ovplyvňujúce stav ľudskej psychiky pôsobením na centrálny nervový systém s menej závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, na ktoré sa vzťahuje medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná. Omamné a psychotropné látky sa zaraďujú podľa ich účinkov na zdravie do troch skupín uvedených v prílohe č.1.

V posudzovanej veci boli zaistené drogy KEÚ PZ zaradené do druhej skupiny psychotropných látok.

Definícia pojmu „prechovávanie drog pre vlastnú potrebu" je uvedená v § 135 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa ním rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú potrebu.

V tomto ohľade najvyšší súd súhlasí s konštatovaním oboch súdov nižšieho stupňa, ako aj dovolateľa, že zákonodarca doposiaľ nestanovil žiadne pravidlá, ako má aplikačná prax tento pojem vykladať. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bol ako správne poukazuje aj dovolateľ vo svojom dovolaní síce spracovaný návrh novely Trestného zákona vo vzťahu k určovaniu rozsahu drogovej trestnej činnosti, kde by sa rozsah posudzoval vzhľadom na hmotnostné kritérium, súčasťou ktorej je aj zoznam najčastejších omamných a psychotropných látok, v ktorom bolo jednoznačne uvedené množstvo (podľa hmotnosti), od ktorého by sa následne odvíjal rozsah trestnej činnosti. Tento návrh

však nebol schválený. Rozhodovacia prax súdov pri riešení tejto otázky „ako určiť obvykle jednorazovú dávku v zmysle § 135 Trestného zákona a aké kritérium použiť pri jej stanovení" je v súčasnej dobe odlišná. Všeobecné sudy pri posúdení tejto otázky vychádzajú často krát z aplikačnej praxe, čo niekedy vedie aj k nesprávnej aplikácii jednotlivých rozhodnutí .

V posudzovanom prípade na základe uznesenia povereného príslušníka PZ, Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V, odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia PZ Petržalka - sever zo 4. januára 2017 č. p. ČVS : ORP-17/PS-B5-2017 bol na účely trestného konania KEÚ PZ vypracovaný 24. februára 2017 znalecký posudok ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2017/202 (č. l. 43 - 45). Z jeho záverov okrem iného vyplýva, že predložené množstvo bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 755 mg s priemernou koncentráciou 71,3 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 538 mg absolútneho metamfetamínu, KEÚ PZ považuje za 13 - 54 bežných jednotlivých dávok drogy. Predložené množstvo konope s hmotnosťou 449 mg s priemernou koncentráciou 14,8 % hmotnostných THC, obsahujúce 66 mg THC, KEÚ PZ považuje za 2 - 7 bežných jednotlivých dávok drogy. Vzhľadom na toto konštatovanie KEÚ PZ je zrejmé, že pri určení obvykle jednorazovej dávky vychádzal zo samotnej koncentrácie THC zaistej drogy a závislosti páchatel'a (metóda KEU). Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že zistenie samotnej koncentrácie THC v zaistenom materiáli má nanajvýš význam z hľadiska § 130 ods. 5 Trestného zákona, nakoľko ak zaistená droga nemá požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky) nepôjde o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka a nepôjde tak o návykovú látku v zmysle tohto ustanovenia. KEÚ PZ pri určení obvykle jednorazovej dávky vychádza zo štatistických údajov a jeho konečný záver je iba zovšeobecnením týchto údajov.

Samotná objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 Trestného zákona („neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor") podľa § 172 Trestného zákona [„neoprávnene a) vyrobí, b) dovezie, c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje"] predpokladá konanie páchatel'a spočívajúce v taxatívne vymenovanej činnosti, ktorú zákonodarca považuje za trestnú. Konanie páchatel'a v zmysle objektívnej stránky predmetného trestného činu je obligatórne, nehovorí o prechovávaní účinnej látky (napr. THC) v omamnej, či psychotropnej látke. Takýto údaj o množstve účinnej látky je aj pre konzumenta neznámy. Pri zadovážení omamných a psychotropných látok sa konzumenti orientujú v hmotnostných jednotkách (gramoch), prípadne podľa tzv. „dielov" v závislosti od zaužívaného vzťahu medzi dílerom a konzumentom. Vzhľadom na takto „zaužívaný" spôsob obstarávania omamných a psychotropných látok je preto smerodajné pri výpočte obvykle jednorazovej dávky vychádzať z hmotnosti zaistej omamnej a psychotropnej látky, a nie od koncentrácie účinnej látky THC a závislosti páchatel'a. Spôsob určenia obvykle jednorazovej dávky KEÚ PZ nezodpovedá zmyslu a podstate Trestného zákona podľa § 135, § 171 a § 172. Obvykle jednorazová dávka sa musí definovať prostredníctvom hmotnostného kritéria, pretože práve v ňom je zahrnuté jednak objektívne ako aj subjektívne hľadisko (zavinenie), ktoré spočíva vo vedomosti páchatel'a aké množstvo drogy neoprávnene prechováva a pod.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na právny záver a jednoznačný výklad právneho pojmu „obvykle jednorazová dávka", ktorý vyslovil najvyšší súd v uznesení zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2Tdo/56/2014 (R 87/2015), na ktorý poukazuje a o ktorého právny názor sa opiera aj súd druhého stupňa vo svojom odôvodnení a to „Pri definícii obvykle jednorazovej dávky je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu, ku ktorémukoľvek páchatel'ovi, ktorý omamnú alebo psychotropnú látku prechováva bez ohľadu na jeho individuálne fyzické dispozície alebo vyššiu odolnosť získanú užívaním drogy. Rezistencia získaná predchádzajúcou opakovanou aplikáciou omamnej alebo psychotropnej látky nemôže byť dôvodom na priaznivejšiu právnu kvalifikáciu (§ 171 namiesto § 172 resp. § 171 ods. 1 namiesto § 171 ods. 2 Trestného zákona). Takýto prístup by poprel zmysel a zameranie dotknutej trestnoprávnej úpravy, ktorá má prechovávaniu a iným formám dispozície s drogou zabrániť." „Obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer". V zhode s týmito právnymi závermi dovolací

súd zároveň poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/53/2016, 3Tdo/25/2017, R 7/2015.

Vo vzťahu k judikatúre označenej dovolateľom dovolací súd uvádza, že dovolateľ svoju argumentáciu opiera predovšetkým o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj/58/2017. Z obsahu znenia predmetného stanoviska „...smerodajným pre posúdenie toho, či sa v konkrétnom prípade jedná o omamnú alebo psychotropnú látku je obsah účinnej látky v zaistenom materiáli, nakoľko práve účinná látka obsiahnutá v konkrétnej omamnej alebo psychotropnej látke je tou, ktorá nepriaznivo pôsobí na človeka a je príčinou nepriaznivých účinkov drogy..." vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v predmetnom stanovisku nesnaží určiť všeobecné pravidlo výpočtu obvykle jednorazovej dávky, ale naopak konštatuje za pomoci akých zistení určuje, či ide o omamnú alebo psychotropnú látku. Dovolací súd sa vzhľadom na výklad tohto stanoviska nestotožňuje s názorom dovolateľa, podľa ktorého je pri stanovení počtu jednotlivých dávok smerodajná nielen hmotnosť zaisteného materiálu, ale aj obsah účinnej látky v samotnej droge.

K dovolateľom ďalšej označenej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/18/2017, 6Tdo/66/2015, 2Tdo/56/2014 dovolací súd uvádza, že súdy sa v daných prípadoch zaoberali pojmom „obvykle jednorazová dávka“, dospeli k záveru, že tento pojem nie je Trestným zákonom presne definovaný a preto je potrebné vychádzať zo zaužívanej súdnej praxe, v zmysle ktorej bol prijatý názor, že ide o dávku v množstve ovplyvňujúcom psychiku, ovládacie a rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie v dôsledku jej užitia. Vzhľadom na rôznu koncentráciu účinnej látky a iný vplyv na rôznych konzumentov dospeli k záveru, že je nutné stanoviť obvykle jednorazovú dávku pre jednotlivé prípady samostatne (sp. zn. 5Tdo/18/2017). To, či konkrétne zaistené množstvo omamnej alebo psychotropnej látky je schopné ovplyvniť psychiku alebo správanie konzumenta záleží predovšetkým od obsahu účinnej látky v konkrétnej droge (sp. zn. 6Tdo/66/2015). Pri posudzovaní tohto pojmu aj v zmysle ustálenej judikatúry je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu ku konkrétnemu páchatelovi bez ohľadu na stupeň jeho závislosti (2Tdo/56/2014).

Vo vzťahu k rozhodovacej praxi dovolací súd uvádza, že vrcholným orgánom všeobecného súdnictva v Slovenskej republike je najvyšší súd. Jeho najvýznamnejšou úlohou je zjednocovanie rozhodovacej činnosti súdov nižších stupňov. Za tým účelom zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, alebo tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle tohto konštatovania dovolací súd nespochybňuje dovolateľom označenú rozhodovaciu prax týkajúcu sa rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/18/2017, 6Tdo/66/2015, 2Tdo/56/2014, zastáva však názor, že závery prijaté v nich v súvislosti s riešením predmetnej otázky sú prekonané neskoršie vydaným rozhodnutím 3Tdo/25/2017.

Vzhľadom na vyššie uvedené v súlade s právnym názorom súdu druhého stupňa, je potrebné doposiaľ zákonodarcom nedefinovaný pojem „obvykle jednorazová dávka“ de lege ferenda vykladať ako objektívne - hmotnostné kritérium (bez aplikácie na konkrétneho konzumenta) a pri jej určení vychádzať z dolnej priemernej hmotnostnej hranice konkrétnej drogy. Z takto určeného hmotnostného ekvivalentu ďalej vyvodíť naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 171 Trestného zákona, od ktorej sa bude vyvíjať násobok podľa § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Najvyšší súd sumarizuje.

Obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 Trestného zákona sa rozumie dávka drogy, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití a hmotnostne zodpovedá dávke bežne predávanej (kupovanej) na jedno použitie. Takto určená obvykle jednorazová dávka na použitie musí obsahovať minimálne také množstvo účinnej látky, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku jedinca či už v zmysle útlmu alebo excitácie. Pojem „obvykle“ nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu

konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge.

Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý v zmysle § 145 ods. 1 druhá veta Trestného zákona nie je oprávnený riešiť a vyslovovať KEÚ PZ v postavení znaleckého ústavu. Riešenie právnych otázok a vyslovovanie právnych záverov patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súde.

V zmysle § 171 ods. 1 Trestného zákona je trestné neoprávnené prechovávanie akéhokoľvek množstva omamnej látky alebo psychotropnej látky a to aj v množstve menšom ako je jedna obvykle jednorazová dávka na použitie, ak s ohľadom na toto množstvo drogy a jej účinok možno vysloviť, že ide o návykovú látku v zmysle § 130 ods. 5 Trestného zákona. Beztrestnosti sa môže páchateľ domáhať len z dôvodu nenaplnenia materiálneho korektívu stíhaného prečinu, nie však preto, že prechovával menšie množstvo drogy, aké zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke na použitie.

Vo vzťahu k určaniu tohto hmotnostného kritéria v danom prípade oboma súdmi, dovolací súd vzhľadom na už uvedené skutočnosti a judikatúru dospel k záveru, že konštatovanie záveru oboch súdov ohľadne hmotnostného hľadiska obvyklej jednorazovej dávky v prípade oboch zaistených drog (pervitínu a marihuany) je správny. Týmto spôsobom zistené skutkové okolnosti zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku.

Vzhľadom k vyššie uvedenému nezostáva dovolaciemu súdu nič len dodať, že námietky dovolateľa subsumované pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nie sú oprávnené, lebo rozhodnutím súdu prvého stupňa z 10. januára 2018, sp. zn. 1T/32/2017 v spojení s uznesením súdu druhého stupňa z 15. mája 2018, sp. zn. 4To/33/2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol porušený zákon v ustanovení § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku, v prospech obvineného W. I..

Najvyšší súd preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.